

GENOEG VAN AL DIE WERVEN, LATEN WE DE VRIJHEID PLANTEN!

Het verlangen naar vrijheid is de vlam die Turkije in brand steekt. De macht is ginder gebotst op mensen die vastbesloten zijn om het Taksimpark in Turkije niet te laten opvreten door het beton. De solidariteit hiermee is van stad naar stad gereisd, duizenden mensen zijn in het hele land op straat gekomen. Ze zijn tegen de ordediensten ingegaan, hebben barricades opgeworpen, supermarkten onteigend, banken vernietigd, werven gesaboteerd. Het gaat hier niet enkel over een park, maar over het weigeren van een wereld die enkel plaats laat aan de noden van de macht. Op het park wil men een winkelcentrum, een mega moskee en een nabootsing van een oude militaire kazerne neerpoten; drie symbolen van de huidige Turkse macht. Maar het gaat hier niet enkel over die drie projecten, het gaat ook over de vernietiging van tientallen hectaren bos om een nieuwe brug te bouwen, net als het gaat over de volkswijken die opgegeten worden door het kapitaal, over de verbanning van alcohol die aan de gang is, een mogelijk verbod op abortus. In het kort: het gaat hier over de macht die controle wil over de ruimte, het leven, over alles.

Tsj... Zij die geld en macht hebben willen er altijd maar meer van, en de wet staat immer aan hun kant. De maatpakken laten een wereld bouwen die beantwoordt aan *hun* noden, *hun* goesting, *hun* foliekes. Alles wat onderweg verpletterd wordt heeft in hun logica geen enkele waarde, er wordt niet eens naar omgekeken.

Hier in Brussel botsen we overal tegen de werven op als we het wagon om te veel met het hoofd in de wolken wandelen en niet goed op te letten. Gisteren was er nog een deel van een wijk en vandaag herkennen we haar straten niet eens meer, de huizen werden opgegeten door de machines, één voor één. Het centrum “gejuppiet”, de Europese wijk “volgepropt met kravatten en maatpakken”, het Zuidstation “waar daklozen proberen slapen naast hypersnelle treinen”, de kanaal zone “altijd verwaarloosd en nu gepimpt tot hip”, het Noordsta-

tion “of beter: het moordstation”. Het monster van het geld had grote honger en heeft voor ons niets achter gelaten buiten kadavers van metaal, van glas, van beton. Soms lijkt het alsof we in een kerkhof lopen waar elk spoor van leven dat onnuttig of schadelijk is voor de macht onder de grond werd gestoken.

Soms echter gebeurt het dat de de megalomane projecten op de waardigheid botsen van mensen die zich niet langer laten beledigen, zoals in Turkije. Er wordt “neen”, “stop”, “deze limiet wordt niet overschreden” gezegd. In Griekenland, vlakbij het dorp Skouries, wil het grote bedrijf TVX Gold een zoveelste goudmijn openen, met alle vernietiging en vervuiling ten gevolge. Na tientallen betogingen en kleine sabotages werd de hele werf in februari vernietigd tijdens een nachtelijke aanval door enkele tientallen personen, bewapend met stokken en molotovcocktails. In Val Susa (een vallei in de Italiaanse Alpen) werd de werf van de TGV-lijn waartegen al jarenlang gestreden wordt in mei aangevallen door tientallen mensen met behulp van molotovcocktails en zelfgemaakt vuurwerk. In Nantes (Frankrijk) is er al enkele jaren een strijd bezig tegen de bouw van een luchthaven (en alle rest), een strijd met vele sabotages op de werven van bedrijven die deze luchthaven willen bouwen, net als vele confrontaties op het terrein zelf. En ook in Brussel zijn er rebellen te vinden die elkaar ontmoeten om te strijden tegen de maxi gevangenis die de staat in het Noorden van de stad wil bouwen.

Laten we ons met al onze kracht en onze creativiteit kanten tegen de projecten van de macht. Opdat onze *tegen* kan groeien en verdiepen, totdat ze tot ontploffing komt op alle terreinen van de stad en het leven. Totdat ze de uitdrukking wordt van een brandende en vernietigende schreeuw, een schreeuw om vrijheid. We zijn niet bang voor ruïnes, want het zullen de ruïnes van de wereld van de macht zijn.

RUINA IN DE GEVANGENIS VAN SINT-GILLIS

We groeten de brandende revolte van 10 juni laatstleden toen meerdere gevangenen in Sint-Gillis tegelijkertijd hun cellen op de D-vleugel in brand gestoken hebben. De vlammen hebben de gemoederen op de sectie en op de andere vleugels flink verhit, enkele gevangenen zijn op het dak van de koer gekropen. Dit bewijst eens te meer dat geen enkele gevangenis ooit zal kunnen beweren het verlangen naar vrijheid te hebben gebroken. Gevangenen van Sint-Gillis vertelden ons over de verharding van het regime in de laatste maanden: alsmaar meer gevangenen krijgen disciplinaire sancties en cachot opgelegd; er werden gevangenen in elkaar geslagen door cipiers; na bezoek moeten ze hun vingerafdrukken laten controleren; door de overbevolking zijn de douches beperkt tot twee maal per week.

Dat de revolte de overhand mag krijgen op de berusting; zowel binnen als buiten!
Solidariteit met degenen die vechten tegen de gevangenisshel; vuur voor alle gevangenen!

GEEN MAXI-BAK IN HAREN!

Op het gehele grondgebied is de Staat bezig met gevangenen te bouwen. In totaal willen ze dertien nieuwe bakken openen. In Haren, te noord-oosten van Brussel, plant de Staat de bouw van een gigantisch opsluitingscomplex.

Als we hen laten doen,

- zal het complex ongeveer 1200 mannen, vrouwen en minderjarigen opsluiten
- zal het terrein van 66.000 m2 twee arresthuizen voor mannen, een gevangenis voor mannen, twee afdelingen voor vrouwen en kinderen, een afdeling voor minderjarigen, een psychiatrische gevangenis en een rechtbank om verplaatsingen te vermijden, omvatten
- zullen de bouwwerken in het verloop van 2013 beginnen, op een terrein vergiftigd met asbest, naast een gasinstallatie

In dezelfde zone is er al het enorme rangeerstation Schaarbeek-Vorming, 1 km verder ligt de nieuwe hoofdzetel van de NAVO en 600 meter in de andere richting, wordt er waarschijnlijk een gigantisch commercieel centrum gebouwd. Commercie, oorlog, opsluiting, is er een limiet aan de smerlapperij die ze ons willen laten ondergaan?

Op een moment dat de winsten van bepaalde bedrijven geen grenzen meer kennen, dat ze ons meer besparingsmaatregelen opleggen, investeert de Staat een groot deel van haar budget in repressie en opsluiting.

Wij willen niet overleven in een leven dat bestaat uit altijd meer werken en consumeren. Wij willen leven, en daarvoor zullen we vechten met woede en liefde.

Deze gevangenis zal niet gebouwd worden op onze berusting!

Een klein inventaris van de komende ranzigheden...

- Neo (Heizel) -

Dit project is het kindje van de Brusselse politieke kaste. Het wil het hele Heizel-plateau herinrichten om er ‘internationale aantrekking’ aan te geven, ondermeer door de bouw van een internationaal congrescentrum (waar smerlappen van over de hele wereld zullen vergaderen), een winkelcentrum van 80 000 m² (oftewel 16 voetbalvelden groot), een nieuw nationaal stadion (om het patriotisme via de Belgische nationale ploeg op te krikken), een enorme concertzaal (om de afstomping door commercieel spektakel nog wat meer door te drijven) en een nieuwe wijk (luxewoningen om de ‘economische aantrekking’ te verhogen welteverstaan).

Het project werd onlangs goedgekeurd en de regering is momenteel op zoek naar bouwpromotoren om het project voor 2019 te verwezenlijken.

- Just under the Sky (Schaarbeek) -

Binnenkort zal de bouw van dit nieuwe winkelcentrum van 55 000 m² (11 voetbalvelden) beginnen naast de Van Praet-brug.

Dit winkelcentrum heeft als uitgesproken doel om de bevolking van buiten Brussel (met andere woorden, de middenklasse uit de Rand) aan te trekken opdat ze in Schaarbeek zouden komen consumeren.

- Abatan 2020 (Anderlecht) -

Dit gaat over een groot project om de markt van de Abattoirs, vandaag volks en chaotisch, om te vormen tot een commerciële zone die aangepast is aan een ‘ander cliënteel’. De onderneming Abatan, die de Abattoirs uitbaat, wil de hele ruimte herinrichten door winkels neer te planten. Het spreekt voor zich dat als de huidige markt al niet helemaal zal verdwijnen, ze belangrijke veranderingen zal ondergaan om, uiteraard, de middenklasse aan te trekken.

- Entre les deux portes (Elsene) -

Tussen Louisa en de Naamse poort, deze zone die reeds voorbehouden is voor rijken en machtigen, verkreeg de promotor

Prowinko onlangs de toelating voor een nieuwbouw met luxeappartementen en een winkeloppervlak van 13 000 m². Dit gebouw dat voor het einde van 2014 het licht zou moeten zien, speelt een fundamentele rol in de ‘commerciële opwaardering’ van Elsene, met andere woorden, de omvorming van de wijk opdat meer gegoede mensen (kaders, jonge ondernemers, eurocraten, ambtenaren, vrije beroepen) er zich meer op hun gemak zouden voelen.

- Uplace (Machelen) -

Dit project om een enorm winkelcentrum te bouwen aan de rand van Brussel verkreeg alle bouwtoelatingen. Het gaat over 190 000 m² (oftewel 40 voetbalvelden). Dit project concurreert met Neo van de Heizel, want zelfs de macht beseft dat twee enorme winkelcentra op minder dan 5km afstand wat overdreven zou kunnen zijn. Maar die concurrentie toont vooral de ‘waanzin’ van de kapitalistische ontwikkeling waar de enige leidraad winst is, en zeker niet de menselijke noden.

EGYPTE

Na de opstand van begin 2011 tegen het regime van Mubarak en daaropvolgend zijn val, zijn eerst de Militaire Raad en, na verkiezingen, de Moslimbroeders aan de macht gekomen. Echter vele mensen die zich tegen Mubarak verzet hebben, blijven op straat komen tegen de nieuwe machthebbers. Sommigen proberen dit verzet tegen de macht op het politieke terrein te trekken om hun eigen ambities – zelf de macht in handen te krijgen – waar te maken. De volgende tekst is verspreid door anarchisten in Egypte en is een kritiek tegen de campagne ‘Tamarrod’ (Rebel) die een petitie tegen de huidige regering van Mohammad Mursi verspreidt.

De controversiële veronderstelling dat de ‘Tamarrod’ campagne misschien in staat is om het systeem te veranderen of omver te werpen, is slechts een illusie die de initiatiefnemers van de campagne aanhangen. Als we een moment nadenken dan zien we dat de ‘Tamarrod’ campagne niet gericht is op het doen neerhalen van het regime of het veranderen ervan. Het is een campagne om mensen ervan te overtuigen dat het probleem slechts ligt bij de top van het regime en niet bij de gehele structuur en zijn werking. De campagne is niets meer dan het naar voren brengen van de eisen van de elite – die verwoord worden in de oppositie media – of dan een dispuut tussen de politieke krachten die – tussen de plooiën van het conflict – op de stoelen van het parlement vergaten dat de rebellie tegen het regime niet gaat om het veranderen van zijn top.

De top zal nooit de onderdrukkende structuur veranderen die heerst in de meeste lagen van de samenleving.

De ‘Tamarrod’ campagne spreekt zich slechts uit tegen het hoofd van het regime. Terwijl het systeem niet gestuurd wordt door zijn top, maar door een netwerk van belangen die de top van het systeem aanwijzen in een hilarisch theater dat ‘democratie’ genoemd wordt. ‘Tamarrod’ is niet tegen het regime in zoverre dat het niet rebelleert tegen de relaties die het systeem gecreëerd hebben. Rebellie gaat erom tegen deze relaties te vechten, die dit systeem gecreëerd hebben en die het voort laten bestaan.

Het regime vergeet de crisissen, die niet-geprivilegieerden dieper in de miserie duwen, om zich te focussen op het beschermen van winsten en het accumuleren van geld voor de weldoeners van dit systeem.

“De revolutie breekt leiders”

SYRIË

De protesten, de demonstraties, de rellen met de ordediensten zijn niet verdwenen uit het Syrische conflict, maar ze hebben een ander karakter aangenomen sinds de militarisering van de revolutie. Die militarisering was deels een reactie op de brutale aanvallen van het Assad regime op demonstranten en dissidenten, maar ze is uiteindelijk haar eigen logica gaan opleggen aan de revolutie. In die mate dat de Syrische vluchtelingenkampen in Jordanië nu af te rekenen hebben met de veiligheidsdiensten van Assad, van Jordanië en van de brigades van het Vrij Syrisch Leger. Verschillende protesten en rellen zijn al uitgebroken tegen de repressieve acties van de oude heersers maar ook tegen de corruptie van de nieuwe machthebbers. Tientallen Jordaanse agenten zijn gewond geraakt tijdens rellen, honderden Syrische vluchtelingen werden gearresteerd. Ook in Syrië zelf (zoals in Aleppo) zijn er protesten tegen de brigades die zich als een militaire en politieke macht laten gelden in bevrijd gebied. Brigades die politie oprichten, check-points opzetten, oorlogsbuit aanleggen met plunderingen en kidnappings of sommige die zelfs een soort zedenpolitie willen oprichten. Alsof de revolutie moet beschermd worden tegen de mensen die haar in gang hebben gezet. Terwijl het de militarisering is met haar hiërarchie (vaak bestaande uit overgelopen officieren van het leger van Assad), haar territoriumafbakening, haar afhankelijkheid van sponsors (elk dicht of ver buurland heeft ondertussen haar beschermheren ter plekke), haar opgelegde ideologie en afgedwongen onderdanigheid die de revolutie de adem ontnemt.

In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolte. Over het algemeen wil de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

Een beetje kleur in het leven • De grauwgrijze gevels van winkels en banken op Louise, zone waar de rijken slenteren op zoek naar dingen om hun geld aan uit te geven, werden opgefleurd door een nachtelijke aanval: tientallen liters groene, oranje en blauwe verf werden ertegen *geclasht*. De winkels in kwestie bleven een dag lang gesloten. Laten we de vrede doorbreken die in de rijke wijken lijkt te heersen; laten we het imago van de winkelcentra waar het naar dood stinkt verpesten.

Toortsen van revolte • De dag na de revolte in de gevangenis van Sint-Gillis in Brussel werden in Mons op verschillende plaatsen voertuigen in brand gestoken. Eind mei werd in

Charleroi een camion van een niet nader genoemd bedrijf overgeleverd aan de lammen; een week later ging een bestelwagen van een bedrijf in rook op in Lanaken. De twee voertuigen werden beide totaal vernield.

Een explosie in de kerkerstilte • In Athene werd de wagen van de directrice van de centrale gevangenis voor haar woonst ‘s nachts opgeblazen. De dynamietaanval gebeurde na vele meerdere protesten in de Griekse gevangenissen, de invoering van een nieuw, zwaarder regime en de pesterijen en doorzoekingen in de cellen van opgesloten anarchistische kameraden. De aanval werd nadien opgeëist door anarchisten.

Zonder moed is revolte niet mogelijk. Revolte vraagt om een drempel te overschrijden, en de macht zal zo’n stap nooit waarderen. Om die drempel te overschrijden moet je niet alleen de onrechtvaardigheid en de onderdrukking voelen, niet alleen walgen van alle smeerlapperijen die deze maatschappij van geld en macht doorkruisen, je moet ook *durven*.

Ik heb het niet over moed zoals die vaak begrepen wordt, de moed van degene die als eerste op de vuist gaat, van degene die zijn spieren rolt. Ik heb het over de moed om in de spiegel te kijken, het lef om eigen ideeën te hebben en die te verdedigen. Moedig zijn is makkelijk wanneer je meegaat met de stroom van de vormloze massa, van de maatschappij, van de heersende moraal. Maar dat is geen echte moed, dat is de ‘moed’ van de soldaat die bevelen uitvoert, van het schaap dat blaait met de kudde. Dat is uitmunten in gehoorzaamheid. Ik begrijp ‘moed’ als durven tegen de stroom ingaan. De moed van je eigen ideeën hebben, dat is niet terugdeinzen tegenover de logische consequenties van die ideeën. Bijvoorbeeld, als je tegen de onderdrukking bent, als je weet dat de onderdrukking ondermeer voortkomt uit de staat (doet er niet toe of die staat zichzelf democratisch, dictatoriaal, volks-, islamitisch, socialistisch, katholiek noemt, want elke staat sluit op, straft, controleert, legt op, zuigt uit, foltert, buit uit), dan kan je twee dingen doen. Ofwel tegen jezelf zeggen dat je niet kan opboksen tegen een monster van de omvang van een staat en dat je dus beter berust en je ideeën ergens wegstopt; ofwel frank tegen jezelf zeggen: als ik tegen de onderdrukking ben, dan moet ik alles doen wat ik kan om die te vernietigen. En daarvoor moet je de moed hebben om vol te houden in die idee, in die overtuiging, ondanks de eventuele repressie, gevangenis, sociale uitsluiting of onbegrip van je omgeving.

Moed is niet om grote ballen te hebben en de trekker over te halen. Dat kan eender wie, de ranzige flik in de eerste plaats. Moed is je eigen weg volgen en *dapper* de confrontatie aan te gaan met de obstakels die zich voordoen. Het is doen wat je denkt dat juist, correct, coherent is wanneer de hele wereld het je afraadt; het is je bakkes opentrekken wanneer iedereen de lippen stijf op elkaar houdt; het is aanvallen wat ons tot slaaf maakt (werk, gevangenis, school, consumptie) ook wanneer de andere slaven zich zonder morren onderdompelen in hun onderwerping.

Revolte is dus niet mogelijk zonder de moed waarover ik het heb. Het is niet de moed van de martelaar die zichzelf opoffert, maar van het individu dat haar leven in handen neemt. Ik ontdek moed bij andere individuen wanneer ze niet komen aandraven met duizend excuses om niets te moeten doen, wanneer ze niet jammeren over de almacht van de baas, politieker en flik om de passiviteit goed te praten, wanneer ze zichzelf op het spel durven zetten om te vechten voor hun vrijheid en die van iedereen. Zeldzaam, zulke moed, maar niet buiten bereik, niet iets dat je hebt of niet hebt bij je geboorte. Door de moeilijke weg op te gaan van nadenken, discussiëren en inspanningen doen om de bronnen van uitbuiting en onderdrukking te achterhalen, door zich te laten inspireren door de revolte van anderen en de solidariteit die de wet tart te voelen, zal die moed onze harten in vuur en vlam komen zetten.

Solidariteit met de revolte in Turkije • In vele landen vonden solidariteitsacties plaats met de revolte in Turkije. In Berlijn gingen anarchisten en andere rebellen bijvoorbeeld bijna elke dag de straat op in wilde betoging om pamfletten te verdelen, spandoeken te ontplooiën, kleine barricades op te werpen en politiepatrouilles aan te vallen.

Niet te missen! • De beruchte Maggie De Block, verantwoordelijk in de regering voor “Integratie en Migratie”, heeft een taart met crème en ketchup in het gezicht gekregen tijdens een publiek evenement op de Varkensmarkt (Brussel).